

I 154680

E M A R I N

C U V I N T E
P E N T R U S T U D E N Ţ I

B U C U R E Ş T I 1 9 3 7

~~1026~~

VASILE MARIN

C U V I N T E
P E N T R U S T U D E N Ţ I

bd 275022

BUCUREŞTI
1937

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI
COTA: 1154680

D298/04

B.C.U. Bucuresti

C20041486

~~Institutul de Studii Istorice și Social-Politice
de pe lângă C.C. al P.C.R.
BIBLIOTECA DOCUMENTARĂ~~

~~Inventar nr. 50.336/69~~

~~1154680~~

Studenti care puneți pentru prima oară pasul pe scările universităților, citiți aceste pagini pe care cu atâta drag le-a scris pentru voi eroul comandant-legionar Vasile Marin.

Citiți-le toți și urmați-i îndemnurile, disprețuind toate cursele ce vi se întind în cale sub măști și denumiri felurite, pășind în viața universitară numai cu gândul împlinirii tuturor îndatoririlor față de obiditul vostru neam. Și să știți că nici o jertfă nu este prea mare pentru mântuirea neamului: Pilda măreață v'a dat-o chiar Vasile Marin.

Articolele reproduse în paginile ce urmează — scrise în anii 1935 și 1936 — au fost publicate pentru prima oară în „Cuvântul Studentesc” și retipărite apoi în volumul postum „Crez de Generație”.

In slujba neamului

Pentru tine, harnic căutător de lumină, tinere, scriu rândurile acestea. Pentru tine și pentru toți camarazii tăi veniți de prin sate sau de prin orașele cu parfum de tei ale provinciei, ne-am înmănunchiat aci, în paginile acestei reviste și am alcătuit, după putințele noastre ale fiecăruia, o modestă frântură de îndreptar spiritual pentru mintea ta asemenea unui ogor îmbuibat de sevă, o vorbă bună ca o îmbrățișare de frate mai mare pentru sufletul tău răsucit spre viață ca floarea către soare.

Te-ai coborât, increzător și hotărât, din trenul care te-a purtat de-alungul țării, dela locul tău natal și până'n orașul Universității alese de tine. Cu suflet viteaz și cu lumina celor optsprezece ani în ochi, pășești acum, pentru întâia oară, peste pragul larg deschisei porți a vieții. Și'n cămăruța ta dela cămin sau de aiurea, în care plutește mireasma merelor așezate în colțuri de cufăr de mâinile iubitoare ale măicuții,

ai prins să despachetezi odată cu rufele albe presărate cu leventică, cărțile dragi cu scoarțe zdrențuite, pe paginile cărora ai veghiat nopți dealungul, nopțile albe ale adolescenței tale, împletită din speranțe și miracol. I-ai revăzut pe toți, au defilat evocator eroii plămădiți cu pana, cohorta războinicilor vieții, cari au fulgerat de atâtea ori cerul imaginației tale. Și prins în zumzetul de stup al reminiscențelor literare, te-ai mistuit în ființa eroului preferat și ți-ai jurat solemn să-ți cucerești un loc de frunte în viață și cu forță de neînfrânt să tragi o dâră care să fie a ta și numai a ta...

Afară, dincolo de zidurile cari închid împărăția ta de visuri, clocotește viața marelui oraș. Străzile sunt râuri de oameni care se'nfruntă grăbiți și agitați. Automobilele trec svâcnind ca niște lăcuste enorme în larva claxoanelor stridente. Casele uriașe, de proporții americane, sunt adevărate uzini în care se fabrică fericirea sau nenorocirea oamenilor. Iar seara, când ritmul orașului se întetește și mai vârtos, pe marile bulevarde se revarsă un potop de lumină: feeria mecanică a civilizației. Fațadele clădirilor se aprind, desenate multicolor. Megafoanele trimit peste valurile de mulțime undele sonore ale ultimelor cântece la modă. Cu lăcomie de Moloch, cinematograful înghite în fundul sălilor orna-

mentate miile de oameni în goană după iluzii. În parcuri cu jocuri de apă irizată în culorile curcubeului, orchestre și muzici picură în suflete melodiile nemuritoarelor valsuri ale lui Strauss. Iar pe aleele cu jocuri de umbre se pierd înlanțuite perechi și trec femei frumoase și elegante, lăsând în urma lor parfumul care dezorientează spiritul și ascute simțurile.

O, cât l-ai dorit tu orașul acesta și cât de mult te atrage! În taină sau mărturisit, ți-ai făgăduit să înfrunți și tu viața, să răzbești cât mai „sus”, să devii „puternic”, pentruca într-o zi să poți trece și tu ca furtuna pe străzile luminate, legănat pe arcurile unui automobil capitanat. Să ți se deschidă și ție toate ușile acestea străjuite cu portari galonați și dorințele tale să nu întâlnească nici o piedică în satisfacerea lor, pentru ca tot ce ascunde orașul acesta ca bogăție și plăceri să nu mai aibă pentru tine nici o taină. Odată în posesia cheii minunate, diploma universitară, poarta către lumea fermecată stă deschisă larg, să te primească.

Acestea toate ți le șoptește la ureche, în cămăruța ta dela cămin sau de aiurea, demonul ambiției deșarte. Și tu l-ascuți vrăjit, în timp ce mâinile tale întorc distrat filele din povestea lui Rastignac și a lui Julien Sorel.

Trezește-te tinere venit la Universitate ca să-ți

cuceresti un loc în viață „cu orice preț”! Scutură-te, căci locul acesta nu-l poți obține decât cu prețul vieții tale; al vieții aceleia trăită cu onoare și validată cu luptă mândră. Nu te lăsa dus de apa iluziei interesate, căci aceasta este apa morții morale. Nu îmbrăca haina minciunii, nu te hrăni cu pâinea ambiției egoiste și nu te culca în patul dezonoarei. Scrutează-ți cu tăria celor optsprezece ani conștiința și sfășie vâlul mincinos care îți împăenjenește ochii minții.

Pornit din sat sau din orașelul de provincie cu viață patriarhală, nu uita nici o clipă tot ce ai lăsat în urmă. Amintește-ți, în fiecare dimineață când pornești la treabă și în fiecare seară când închei bilanțul activității tale de o zi, că nu exiști aci prin puterile tale, ci susținut cu jertfa celor cari au rămas acasă. Că pentru întreținerea ta aci, se sbuciumă acolo departe o familie întreagă. Trimiterea ta la carte înseamnă rodul câtorva pogoane trudnic muncite sau înjumătățirea unei pensii de mizerie. Pentru tine, părinții tăi vor trebui să muncească îndoit țarina, iar dacă ai venit din vreun orașel, pentru tine, bătrânul tău tată va renunța la porția lui de tutun, mama la rochia anuală pe care și-o făcea, iar sora mai mare va amâna peste ani o căsătorie dela a cărei împlinire o lipsește o dotă cheltuită cu tine.

Știi bine că dincolo de zarea luminoasă a marelui oraș începe besna. Știi bine că părinții tăi și gloata milioanei de țărani anonimi ca bulgării de pământ întorși de plug, se scaldă în apele turburi ale mizeriei morale și fizice. Nu uita că toate palatele acestea care te uluiesc aci, toate luminile acestea care-ți zăpăcesc privirile, toate automobilele acestea care gonesc urlând ca într'un manej drăcesc, toată risipa și tot luxul acesta nu țâșnesc așa ca prin minune din pământ. Trebuie căutat undeva isvorul acestei nesecătuite bucurii. Și el se găsește în suferința seculară a neamului tău. Acesta este adevărul.

Le cunoști tu prea bine. Satele noastre se scaldă în praf și noroi, iar șoselele stau desfundate ca pe vremea Sciților. Gospodăriile se ruinează, pentru că oamenii nu au tragere de inimă la muncă: alcoolizați și politicianizați, nu muncesc cum trebuie ogoarele, iar bruma de preț ce capătă pe rod se duce pe apa Sâmbetii. Biserica ruinată, școala pustie. Conducătorii satelor absenți dela datorie și frământați de patimi mărunte. Boalele seceră pruncii și macină trupurile celor în puterea vârștii. Și peste tot, se lasă ca o apă desnădejdea, care nu e altceva decât preludiul înfricoșetor al morții.

Cei câți au mai rămas în picioare și luptă, v'au trimis cu sacrificii nebănuite pe tine și pe ca-

marazii tăi, aici la învățătură, încredințați că într'o zi îi veți răzbuna, îi veți salva prin activitatea voastră luminată. Că prin scrisul vostru, prin cuvântul vostru, prin fapta voastră, va răzbi acolo unde trebuie ecoul durerilor lor și lucrurile se vor îndrepta. În slujba binelui obștesc voi sunteți solii unei lumi care trebuie să renască la o viață nouă. Pentru că, dacă și voi îi veți trăda, nu le mai rămâne lor decât să-și cioplească singuri Ispedeza de mormânt, a mormântului în care va intra, odată cu ei toți, neamul nostru întreg.

Nu dezerta! Pentru că dezertare se chiamă faptul de a părăsi calea care pornește din sătucul tău și până la tine, pentru a te integra într'o viață artificială în slujba instinctului de parvenire. Nu tânji după viața aceasta infernală a plăcerilor materiale care-ți torturează imaginația, îți pervertește ființa și te îndepărtează de la împlinirea datoriei față de ai tăi și neam. Să știi că viața aceasta nu e firească, să știi că ne-au confecționat-o străinii de sângele și de idealurile noastre. Să știi că ea este pânza de păianjen pe care o țes dușmanii neamului pentru ca să te paralizeze pe tine și pe cei de-o seamă cu tine. Să știi că betonul armat al palatelor ce se ridică pădure, este frământat cu toată sudoarea neamului tău, și tot luxul acesta ofensator

care circulă pe stradă și în locuri de petrecere se face prin exploatarea muncii și a producției neamului tău. Să mai știi că în vreme ce în centrul orașului înstreinat chiue drăcesc răsfățul, la margine, în mahalalele care adăpostesc muncitorii adevărați, frați de-ai tăi veniți de pe la sate, se sbate în mizerie neagră o lume întreagă.

Nu să ajungi „puternic” te pregătește, *ci drept*. Nu pentru binele tău să lupți și să muncești, ci pentru binele și salvarea neamului tău. Nu singuratic, închis în turnul egoismului tău, ci înmănunchiat cu cei de-o seamă cu tine în slujba neamului, soldat viteaz în serviciul comandat al cauzei naționale.

Se dă astăzi o luptă pe viață și pe moarte între lumea veche și legiunile tinere ale lumii noi. Deoparte cei cari și-au uitat originile, și-au renegat credințele, și-au trădat încrederea pusă în ei, beneficiarii vieții materiale, de cealaltă parte oastea fără nume a tineretului, legiunile verzi ale încrederii în virtuțile neamului, vitejii cari pregătesc o viață nouă în țară nouă, cu prețul libertății și, de multe ori, al vieții lor. Pășește hotărât și gonește dela tine toată ispita și toate puterile răului. Sfarmă cu pumn viguros plasa minciunii, alungă pofta de viață eftină, ocolește mirajul și artificialitatea vieții de stradă. Muncește și crede. Amintește-ți că

ești venit aci să îndrepti, nu să te pierzi. În tine și în camarazii tăi se află sămânța lumii de mâine. Faceți-o să rodească prin muncă a-prigă, prin jertfă și prin lepădarea de sine. Neîncetat, îndârjit, cu puteri reînnoite, în slujba aceleiași idei: *neamul*.

Și să-ți fie veșnic, ție și camarazilor tăi, înaintea ochilor, pilda eroică a mareșalului din Țara Soarelui Răsare. Intors victorios din războiul contra Rușilor, eroul eroilor, Mareșalul Noghi, solicitat de toate puterile conștiente în stat să-și fixeze singur recompensa pe care o merita, a răspuns fără preget, cu o convingere care nu suporta replică:

„Să-mi dați un post de învățător, în satul meu!”

Către studențimea momentului istoric

În preajma sărbătorilor Sfintei Invieri din primăvara aceasta care se anunță ca o primăvară a Neamului, vă adunați într'un congres al vostru, pe care l-ați realizat numai prin puterile și cu mijloacele voastre, prin tăria caracterului vostru și prin voința îndârjită a conducătorilor aleși de voi dintre voi cei mai buni.

Prin hotărârea nestrămutată de a vă aduna în congres, ați îngenunchiat toate puterile răului, fiindcă ați demascat reaua credință a conducătorilor vremelnici ai țării, așezați în slujba politicii de partid, ați sfărâmat cerbicia autorităților universitare complice aceleiași politici și ați desființat dintr'o lovitură zeflemeaua și manevrele pescuitorilor în apă turbure care mișună abundant în marginea vieții universitare.

Fără concursul nimănuia și mai ales împotriva tuturor, ați realizat și congresul studentesc, ale cărui rosturi sunt atât de însemnate în vremurile

de față, încât ele depășesc cu mult cadrele vieții studentești propriu zise și transformă congresul acesta, pe temeiul problemelor ce se vor discuta și al hotărârilor care vor fi adoptate, într'un adevărat congres al națiunii române în integritatea ei.

În cetatea Banilor craioveni se vor putea tălmăci așezările noastre naționale de mâine și de totdeauna. Congresul acesta poate deveni piatra de hotar dintre lumea de azi și vremurile cari vor veni. La Craiova, generația primenirii naționale, va trebui să dea răspunsuri răspiccate la toate întrebările câte chinuesc nația aceasta de atâta amar de vreme și tot acolo își va asuma sfânta răspundere de a duce la împlinire toate idealurile după care țara tânjește neîncetat.

Misiunea voastră e mare, ca și răspunderea pe care o purtați. Fiți la înălțimea acestei misiuni și bine încredințați, că, din momentul în care pășiți acolo, ați eșit din sfera vieții de toate zilele și ați intrat, cu trup și suflet, în serviciul comandat al națiunii. La Craiova nu vă mai aparțineți vouă înșivă, ci, așezați în slujba istoriei, voi, prin atitudinea voastră, prin gândurile rostite și prin hotărârile adoptate acolo, sunteți predestinați să deschideți poartă nouă către zăre nouă, neamului întreg.

Și trebuie să mai știți că orice s'ar încerca împotriva voastră este de mai înainte sortit pieirii. Pentru că vă întemeiați lupta nu numai pe puterile voastre tinerești, ci pe toată rezerva de conștiință a neamului. Inapoia voastră stau gata să vă sprijine și să vă mâne înainte, tot mai înainte, valurile de asalt ale națiunii educate și îmbărbătate de către înaintașii voștri.

Mai mult decât orice altă generație studentească, voi sunteți privilegiații unei generații fără precedent. Priviți înapoi și împrejurul vostru și veți înțelege pentru ce sunteți, voi, generația fericită a izbânzii. Nu vă rămâne decât să împliniți drapelul pe crestele cetății naționale cucerită azi de românime pentru totdeauna.

Și să vă reamintiți neîncetat, la tot pasul pe care îl faceți, la tot gândul pe care îl zămisliți și la tot cuvântul pe care îl roștiți, cât de mare este răspunderea pe care o purtați. Sunteți beneficiarii unei avuții neprețuite, de gând, de jertfă și de faptă. Moșteniți situația creiată în cei treisprezece ani de luptă de către studențimea națională creștină. Drumul vostru e liber și duce către izbândă. Dar nu trebuie să uitați că pentru a crea acest drum, care este astăzi al neamului întreg, studențimea celor treisprezece ani de luptă, a fost martirizată și prigonită fără milă, a fost batjocorită și oropsită, a totalizat

500 de ani în închisori jilave și a îmbogățit țărna strămoșească cu multe și multe morminte tinere.

Din tot acest capitol de jertfă s'a cristalizat o doctrină naționalistă, pe ale cărei principii se vor întemeia instituțiile statului național de mâine, și s'a proiectat neîntinat și neînfricat un conducător, în mâinile căruia se vor încredința curând destinele nației românești, unificată și deparazitată de toată sgura străină.

Crainicii vestirilor celor noi și mântuitoare, acelea pentru cari a luptat, a sângerat și a jertfit vieți studențimea naționalistă creștină, apar de pretutindeni. Pe tot cuprinsul țării, colindă foști primi sfetnici și sfetnici ai tronului, purtând și svârîind sămânța strânsă de voi și de înaintașii voștri. În toate orașele, începând cu capitala țării, se mișcă animate de spiritul cel nou, corpurile profesionale constituite, din toate ramurile de activitate. Presa care a tăcut complice de atâtea ori, atunci când voi ați fost loviți și întemnițați pentru crima de a fi cerut dreptate pentru rumân în țara lui, își pune astăzi la dispoziție coloanele pentru propagarea ideilor voastre. Până și partidele politice, aceste instrumente create pentru aservirea marilor interese naționale meschinilor interese personale, au părăsit clișeele adversității și înaltă osanale, de câte

ori se ivește prilejul, ideilor pentru care până mai ieri trimeteau în temniță și în mormânt studențimea. Și de pretutindeni, legiunile nației românești, considerându-se mobilizate în slujba crezului vostru, merg în cadență către asaltul suprem, în ritmul dinamic al cântecului făurit de voi:

...„Vrem dreptate, pâine, pace,
„Pentru Neamul românesc!”...

În atmosfera aceasta deschideți lucrările congresului vostru. Nu vă lăsați înșelați de speranțe, oricât de colorate s'ar prezenta și nu plecați urechea la șoapte binevoitoare, ori de unde ar veni ele. Faceți-vă datoria și numai datoria. Nu aveți decât un singur capital: trecutul glorios al mișcărilor studențești; un singur program: realizarea tuturor idealurilor pentru care a luptat studențimea naționalistă; o singură misiune: aceea de a impune pe scena istoriei naționale pe toți aceia cari au intrupat lupta, jertfa și eroismul în slujba cauzei naționale și creștine.

W. 50 336 | 69

C2004/426

Cele două studențimi

Să nu ni se pară ciudat. Da, în cadrul aceleiași vieți universitare, ca două corpuri cu activitate distinctă, se înfruntă două studențimi. Să le conturăm, începând prin a le preciza pozițiile.

Există pe deoparte studențimea anonimă, indiferentă și pasivistă la orice manifestare a instinctului național, masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităților de orice fel, universitare sau administrative.

Alcătuită din cohorta aspiranților la funcții bugetare, către această studențime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentru că prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese precis delimitate: a) se promovează *cantitativ* elemente mediocre și docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi, consolidându-se, aparent, pozițiile primejdute de valurile unei lumi noi, ale acestui stat; b) apreciată *numeric*, această

studentime oficializată este transformată într'un fel de clocitoare model din a cărei producție partidele de guvernământ, pe rând, își vor recolta o clientelă dezvoltată; c) interpretată exclusiv cantitativ, această masă studențească servește ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstitute a țării, se aruncă de sus dela tribună formula statului cultural; d) însfârșit, în largă măsură, către aceiași studentime se îndreaptă discret și remuneratoriu sollicitudinea poliției și a siguranței, care își recrutează de aci agenții necesari, cozile de topor împotriva mișcărilor întreprinse de aceasta pentru revendicările ei drepte, fie prin uneltirile de orice formă de a transforma în masă de manevră pentru guvern aceiași studentime, atunci când planurile de boicot au eșuat.

Iată în linii largi cum se așează problema unei bune părți din studentime, a acelei studentimi care și-a făcut din viața universitară un coridor către o profesie, pentruca mai târziu, pe baza diplomelor obținute, să bată la ușile mandarinatului bugetar, și odată instalarea în funcții realizată, prin protecția obligatorie a politicii, să împânzească țara cu o serie de oameni „cumsecade” și „cuminți”, zeloși gardieni ai actualelor așezări, fie că sunt doctori sau avocați, profesori sau ingineri și mai cu vremea (de ce

nu?) Secretari și Subsecretari de Stat, conducători ai instituțiilor de cari depinde uneori soarta acestui neam.

Acestei studențimi și oamenilor eșiți din rândurile ei, îi datorăm în cea mai largă măsură nenorocita situație de astăzi a țării și a Statului. Grație acestor produse în serie, eșite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conștiința națională românească este atât de minoră și forțele potrivnice românismului atât de dezvoltate.

Prin intermediul acestei studențimi, statul român a fost pus la dispoziția exclusivă a partidelor, cultura românească mediocrizată și transformată în capitol bugetar, civilizația românească o vorbă în vânt și biserica românească, creștină ortodoxă, îngenunchiată și neputincioasă în fața ofensivei din ce în ce mai înverșunate a sectelor.

Acestei mase studențești de totdeauna, lipsită de conștiință națională și disprețuitoare de jertfă pentru binele public, cât și conducătorilor eșiți din sânul ei, îi datorăm procentul celor 60% analfabeți, vieța de cavernă a țărănimii românești, pauperizată și decimată de alcoolism și de tot cortegiul boalelor sociale, anarhia și desmățul vieții noastre colective, prezența celor două milioane de jidani cari secătuesc avuțiile națio-

nale, pe scurt, existența unui stat fără forță înlăuntru și fără prestigiu în afară.

Acesta e bilanțul tragic al activității unei părți din studențimea universitară și nu cea mai puțin numeroasă. Citindu-l, ne cutremurăm dar nu descuraiăm. Undeva, se deschide, din ce în ce mai larg, o poartă către alte lumi. Să mergem într'acolo, și sufletele noastre abătute se vor însenina.

Intr'adevăr, în ceasul al unsprezecelea, vorbim de anul 1922, au apărut zorii altei vieți. Porniți la luptă instinctiv, dibuindu-și metodele și ținutele, conducătorii studențimii naționaliste și creștine au pus atunci temeliiile de granit ale unui alt fel de viață studențească, dela a cărei spiritualitate se adapă astăzi studențimea cea adevărată și chiar o bună parte din păturile vieții din afară de universitate.

Ridicată vitejește la locul ei de onoare, studențimea aceasta, călită de luptă și jertfă, a devenit pionierul unei alte lumi, a cărei acțiune depășea chiar viața studențească propriu zisă și intra în domeniul cel mare al vieții noastre naționale. Ei și numai ei, îi datorăm tot ceace s'a înfăptuit în bine, în domeniul practic și spiritual, de atunci și până astăzi. Nucleul redus dela 1922, a crescut ca bulgărele de zăpadă pornit pe povârniș din vârful muntelui și s'a

transformat într'o avalanșă uriașă sub care se vor îngropa, pentru totdeauna, ruinele lumii putregăite de astăzi.

Din rândurile acestei studențimi a neamului, s'au recrutat eroii și martirii cei mai de seamă ai cauzei naționale. Oamenii cari n'au cunoscut în universitate decât împlinirea datoriei și suferința; cari au învățat, au răbdat și au luptat; cari n'au cunoscut gustul sucului bugetar și n'au servit drept unealtă nimănui; cari n'au cunoscut oficialitatea decât sub infățișarea călăilor polițienești și nu au avut contact cu instituțiile publice, altul decât închisorile; cari au urmat un singur drapel: idealul; s'au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul. Și n'au cunoscut odihna cea adevărată decât în pământul țarinei strămoșești, dăruiată în ultima vreme cu atâtea morminte tinere.

Aceasta este studențimea neamului. Dela ea așteptăm regenerarea întregii noastre vieți, chiar dacă numeric este deocamdată depășită; forța care o animă este de neinvins. Ea are o credință, o servește cu jertfă și o îplinește cu riscul vieții însăși. Nici o piedică, nimeni și nimic nu se mai poate așeza de-acum în fața frontului elitei de suflet, de minte și de simțire a nației românești.

In 1922 studențimea cea adevărată și-a găsit formula mântuirii ei și, într'un deceniu de luptă, aceasta a devenit formula mântuirii neamului întreg.

Victoriei finale nu-i mai lipsește decât data.

Fronturile studențești: diversiuni „antifasciste“

La sfârșitul acestei ierni primăvăratice, sub acțiunea dinamizantă a soarelui „dela răsărit“, pe copacul vieții publice, până la cele mai firave ramurile, au răsărit svâcnitori de sevă, mugurii blestemați ai comunismului, etichetat pentru circumstanță „antifascism“ de către trăgătorii de sfori dela Moscova.

Amenințați la răsărit de ofensiva necruțătoare a Japonezilor războinici și naționaliști fanatici, în Europa de ascensiunea din ce în ce mai viguroasă a național-socialismului care, sub conducerea genială a cancelarului Hitler, a trecut la o adevărată cruciadă împotriva lumii supusă stelei cu cinci colțuri, desființați în Italia și Polonia, neutralizați în România de generația lui Corneliu Codreanu care a tras cu spadă de Arhanghel drum nou națiunii române, tiranii abrutizați de alcoolul iudaic al marxismului, cu-

prinși de panică, și-au concentrat într'un ultim efort statele majore și prin organul lor de execuție, Komintern-ul, au deslănțuit în lumea întreagă asaltul decisiv împotriva statelor naționale.

Aurul greu, contravaloarea obținută prin silnicie din munca și sângele milioaneilor de roboți moscoviți, a intrat în funcțiune; ca la o comandă militară trupele marxiste din toate țările lumii au pornit la atac. Având asigurată asistența lașă și interesată a masoneriei și a democrației iudaizate, organizațiile comuniste au trecut la atac sub noua camuflare, botezată pentru adormirea naivilor în „acțiune antifascistă”. Efectele n'au întârziat să apară: în Spania, intrată de mult în debandadă republicană, pe urma unui regim venal și afacerist, se ridică triumfător din recente alegeri frontul popular, instrument de luptă parlamentară al comunismului. Înainte chiar de a fi luat guvernul, închisorile sunt deschise și bandele eliberate ard biserici, ocupă cazărmi, spânzură de copacii drumurilor pe patrioți; în Franța comandată de slugile lui Leon Blum și ale lui Cachin, lepădăturile mahalalei parisiene defilează în cortegii smălțate cu drapele roșii și urlă neturburate, pe sub arcadele palatelor durate de regalitate, „Internaționala”. Prin embuscade aranjate cu concursul poliției republi-

cane, omoară patrioții ligilor și fără teamă de pedeapsă pregătesc în administrație, în armată, în învățământ și chiar în justiție, „noaptea cea mare”. La Geneva, regisată de jidanul delicvent de drept comun Litvinoff, se fac adevărate congrese sub semnul Internaționalei; sub masca „antifascistă”, pentru placul babelor anglo-saxone transformate subit în apărătoare ale raselor de culoare, comunismul își face jocul și pregătește focul Europei, pentru ca de pe urma măcelului și pe ruinele unei civilizații să se așeze la urmă cucuvaia comunistă.

În sfârșit, ordinele și rublele generoase ale tovilui Stalin au început să producă efecte și în dulcea noastră țară. Și e simptomatic faptul că recrudescența comunistă din țara românească coincide, straniu, cu instalarea unei reprezentanțe diplomatice a U. R. S. S.-ului la noi, reprezentanță condusă de fiul Israelului, cu rabinale origini de prin regiunea Bălți a Basarabiei, tovil Mișa Ostrovshi.

Focul a fost deschis cu pușcoacele celulelor dela Iași și Chișinău, al căror conducător „antifascist” este renegatul Constantinescu-Iași, acest „martir” al cauzei, care împacă perfect activitatea sa de militant cu aceea de neostoit bugetivor al statului burghez român! Hora „antifascistă” s'a întins până la Hunedoara, unde în grațiile con-

ducătorilor partidului național-tărănist, identic prin compoziție și structură cu partidul radical-socialist francez, comunismul și-a făcut jocul pe spinarea „plugarilor” d-lui Groza și a tras o poliță de recunoștință asupra conducătorilor din partidul național-tărănesc, căruia, sub injoncțiunea Moscovei, marxiștii și comuniștii îi pregăteau venirea la guvern. Este clasic în istoria luptelor politice că, fără un Kerenschi, n'am fi avut pe Lenin, fără Leroux și Azana, n'am avea în Spania dictatura de mâine a leninistului Caballero, fără Sarraut nu vom avea pe Cachin și fără guvern național-tărănesc nu s'ar putea ivi dictatura „antifascistă” a lui Constantinescu-Iași, și a bandei judaice care îl regisează din spate.

Iată deci unul din aspectele vieții publice. Să urmărim metodic ramificațiile aceleiași acțiuni și să descoperim acolo unde se găsesc toate elementele de dezagregare națională care au intrat în luptă. Să mergem și către acolo unde interesul nostru primează, dar unde fără analiza de mai sus n'am fi putut ajunge, în lumea studentească.

Sincronismul dintre ritmul nou al vieții publice și cel al vieții studentești, este vădit. Și este normal să se întâmple astfel, întrucât totdeauna,

în biologie ca și în social, aceleași cauze au produs aceleași efecte.

Dacă lumea publică își are presa ei, lumea studentească o are și ea. În lumea publică jocul comunist al antifascismului îl conduce grupul de presă al ziarelor jidovești, în frunte cu: *Dimineața, Adevărul, Lupta, Zorile, Tempo, Facla, Aurora, Cuvântul Liber*, și mai multe altele pe care nu le mai menționăm aci. În lumea studentească, produse ale aceluiași rotative, au apărut: *Studentul roșu, Țăranul leninist, Ajutorul roșu, Tânărul Evreu, Studentul „român”* și toată gama de titluri seducătoare. Ofensiva teoretică se manifestă prin aceste tipărituri. Concomitent au pornit acțiunile practice. S'a trecut astfel la organizarea și la realizarea diverselor fronturi.

În jurul procesului lui Constantinescu-Iași, în jurul jidoavcei agitată și sterilă Ana Pauker, s'au grupat cetele de mărunți slujitori ai Moscovei din lumea studentească. Pornind timid, pe îndelete, regisorii din umbră au lărgit cercul și iată cum s'a ajuns, în pact cu gruparea avocaților democrați, la formarea grupului „Studentilor democrați”. Dar să trecem mai înainte la o serie de considerente cari vor avea darul să lumineze și mai temeinic problema.

Dela 1922 și până astăzi, studentimea română creștină a urmat în unanimitate un singur drapel,

a militat un singur crez și și-a croit singură, pe deasupra și împotriva lumii oficiale, un singur drum. Studențimea a constituit blocul de granit al naționalismului românesc. De blocul acesta s'au fărâmat toate încercările de diversione. În blocul acesta n'au pătruns nici sfredelirile masoneriei, nici amenințările politicianilor guvernanți, nici firele roșii ale comunismului iudaic. Studențimea a reprezentat dela război încoace singura pavază de apărare a patrimoniului național, și a constituit în mijlocul rătăcirii generale singurul far călăuzitor pentru conștiința neamului întreg. Ea a rămas la postul ei de onoare și nu a avut alte aderențe politice decât cu conducătorii ieșiți din rândurile ei, și cari prin jertfa de sânge și de viață au zămislit principiile mișcării naționale înlăuntrul cărora să se poată încadra un neam întreg.

Ori, acest lucru îl cunoștea perfect Internaționala iudaică și îl cunoșteau în mod egal și anexele sale, Internaționala masonică și Internaționala roșie dela Moscova. Spărtura în blocul naționalist al studențimii salvatoare de neam trebuia cu orice preț încercată cel puțin acum în ceasul al unsprezecelea. Și s'a pornit metodic la atac. Dar toată strategia Internaționalei, tot purcoiul de aur risipit cu atâta generozitate, tot angrenajul de asociații internaționale pus în miș-

care, n'ar fi putut duce la nici un rezultat, dacă, spre rușinea noastră și spre marea bucurie a Moscovei, Internaționala n'ar fi căpătat un prețios aliat în persoana partidelor de guvernământ și opoziție, care girează astăzi viața publică a țării românești.

Demascarea acestor unelte inconștiente ale mitului dela Răsărit nu trebuie întârziată și o vom face cu toată cruzimea necesară.

Partidele politice de guvernământ au considerat totdeauna studențimea ca o masă de manevră, de care aveau să se slujească, la bunul lor plac, fie în opoziție fie la guvern, mai ales la guvern. În așa zisa zestre guvernamentală se socotea totdeauna și studențimea. Așa a fost până la război, așa s'a continuat în primii ani de după război. La 1922 s'a întâmplat însă un eveniment de o covârșitoare importanță: de pe meterezele românismului dela Iași, a apărut un stegar, Corneliu Zelea-Codreanu, care, prinzând cu mâini viguroase frânele de conducere ale studențimii, a transformat această studențime în blocul de granit de care vorbeam mai sus, i-a dat o conștiință care este conștiința neamului românesc întreg.

Si a călit din studențime pavază de foc pentru dusmanii neamului din afară și dinlăuntru. Așezată pe făgaș istoric, studențimea și-a menținut

echilibrul inițial și a constituit permanent de atunci încoace factorul hotărâtor în politica națională a neamului românesc.

Lucrul acesta nu putea conveni politicianilor; studențimea ne mai fiind masă de manevră la dispoziția O. P.-ului, aranjamentele politicianiste erau dejucate. Și atunci s'a deslănțuit o adevărată campanie de ură și intrigă pentru divizarea studențimii național-creștine, una și indivizibilă. I s'au arestat căpeteniile și s'au cumpărat oameni-unelte dinlăuntrul studențimii; i s'au confiscat publicațiile și s'au interzis congresele; s'au dizolvat brutal și ilegal organizațiile politice ale naționalismului adevărat, care aveau întreg girul studențimii. Nimic n'a putut opri studențimea să rămână bloc grupată în jurul steagului dela 1922, nimic n'a putut-o desface din legăturile ei — înodate pe viață și pe moarte — de adevărații conducători dela 1922.

Insfârșit, guvernării români au găsit un ultim prilej de intrigă. Internaționala a declanșat ofensiva ei dizolvantă în toate straturile societății românești și și-a îndreptat atacul îndeosebi spre studențime, fără adeziunea căreia nu se poate face nimic în politica țării românești. Guvernării au prins prilejul și au dat o mână de ajutor. Iată cum, pentru atingerea scopului său infam, divizarea studențimii, statul pretins bur-

ghez, apărător al unei anumite ordine politice, sociale și economice, se pune în slujba agenților lui Dimitrof. Zis și făcut. Din cabinetele ministrului de interne și sub protecția siguranței, au pornit ordine de menajare și de încurajare a acțiunilor „profesionale”, „antifasciste” studențești.

Sub formula „studențimea să se preocupe din nou de nevoile ei”, pe care le-ar fi părăsit de când s'a integrat disciplinei naționaliste, și prin lozinca „jos fascismul”, se caută divizarea studențimii. În grabă și sub protecția directă a poliției s'au constituit, fie la sedii politice, fie pe facultăți, anemice grupuri de „studenți democrați”, strânși acolo „fără deosebire etnică sau de religie” (mai ales) și de ale căror preocupări doctrinare fac mare tărăboi toate ziarele jidovești din Sărindar ori de pe aiurea. Manevra Internațională, asistată de complicitatea politicianilor români, este sortită eșecului și de data aceasta. Diversiunea n'a prins și nu va prinde. Studențimea național-creștină, perfect disciplinată și conștientă de marele rol pe care l-a jucat și îl va juca, nu s'a lăsat atrasă în cursă. „Fronturile democrate” ale studențimii vor avea aceeași soartă ca tot ce s'a încercat până acum împotriva studențimii. Deaceea nu pentru studențimea cea mare

scriem rândurile acestea, ci către acei câțiva rătăciți, cari vor fi atrași acolo de sirena jidovească, și cari în potopul de promisiuni nu vor fi fost în stare să descifreze realitatea cea adevărată. Le-o strigăm noi de aci, ca să audă și să înțeleagă.

Fronturi studențești? Pentru ce? Nu aveți la dispoziție puternicele organizații ale studențimii creștine, o studențime revoluționară în spirit și metode? Preocupări materialiste de satisfacut? Vechea poveste comunistă: burta și foamea... Cum, când astăzi se joacă destinele neamului românesc întreg, când de lupta noastră depinde salvarea ființei naționale și rosturile unui întreg viitor, noi să ne lăsăm atrași în cursa „satisfacerii doleanțelor materiale ale studențimii” călăuzită de Moscova, de jidanii din Sărindar și de politicianii români cari s'ar vinde și dracului, numai să se salveze pe ei și interesele lor? Voi nu vedeți, orbiților de-o clipă, cum din toată această țesătură răzbesc nu „doleanțe democratice”, ci tactica veche comunistă și mai ales acțiunea eternă a lui Israel, repetată sub acel permanent: „fără deosebire de religie și origine etnică”?

Soluția materialistă a plasării românilor, cum o preconizează școala politicianistă a adormirii instinctului național, proclamată pe la toate răspântiile de oamenii politici „naționaliști”?

Pentru aceasta a mușcat țărâna studentul Virgil Teodorescu, ucis mișelește la Constanța, și pentru asta a căzut răpus de șapte gloanțe, trimise de brutele politicianiste pe la spate, în câmpul dela Fundeni, într'o noapte tragică, Sterie Ciumetti? Pentru aceasta au fost Vișanii? Pentru aceasta au umplut închisorile jilave miile de studenți creștini? Unde erați voi atunci, „fronturile democratice” studențești? Unde se găseau conducătorii voștri? În birourile Siguranței? Unde vă era acțiunea și activitatea? Ori nu sosiseră încă ordinele și rublele necesare — *nervum rerum* — dela Moscova? Incetați jocul vostru ticălos, un minut mai de vreme, până nu va fi prea târziu; instinctul profund sănătos și calmul studențimii întregi v'a tolerat până acum. Dar s'ar putea întâmpla ca într'o zi nervii să nu mai fie stăpâniți și atunci nici Dumnezeu nu vă va putea scoate din pedeapsa care se cuvine trădătorilor.

Iar voi agenți ai Moscovii, borfași de presă din Sărindar, și minusculi oameni politici români: potoliți-vă. Studențimea română, profund creștină și profund naționalistă, nu va putea fi nici când divizată. Ea aparține de mult neamului românesc întreg. Incadrată într'o spiritualitate

nouă ea și-a trasat pentru un mileniu drumul ei.
Și îl va urma în ciuda tuturor calculelor; cu forțe
reînnoite și cu demnitate. Lupanarul politic îl
ocolește scârbită, iar pentru slujitorii stelei cu
cinci colțuri păstrează și altceva decât dispreț:
o pădure de baionete.

VERIFICAT
2007

BIBLIOTECĂ
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

2007 ✓

CENZURAT

Prețul 5 Lei